

ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ

Ο Μ. ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΙ' Ο ΘΕΡΙΑΚΛΗΣ ΠΑΠΑΣ

"Όταν είχε κηρύξει ο Ναπολέων τον ήρωικό αποκλεισμό έναντιον της Αγγλίας, υπέφερε όλη η Εύρωπη εξ αιτίας του σκληρού αυτού μέτρου, ακόμη δέ και οι Γάλλοι ήσαν εξαιρετικά δυσχερασμένοι, γιατί είχαν στερηθή τον καφέ, τη ζάχαρη και όλα τα άποικιακά, τα εισαγόμενα εξ Αγγλίας. Κατοικούν αὐτοὶ τὸ λαθρεμπόριο θριάμβευε, παρὸς τὰ ἀντιφύματα μέτρα πού εἶχε λάβει ὁ Ναπολέων, καὶ σὺν τῷ ἔλεει ὁ Ἀυτοκράτωρ ἀναγκάστηκε νὰ ἐκδόσῃ μὴ διαταγή, σύμφωνα με τὴν ὁποία ὅταν ἀνεκαλιπτοὺν ὁποιοδήποτε Ἀγγλικὸν εἰσάγεται εἰς καλύψαν ἄμιστος, χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως διαδοχασίαν.

Δίνας ἡμέρας μετὰ τῆς ἐκδοσῆς τῆς διαταγῆς αὐτῆς, ὁ Ναπολέων βγήκε περίπατον σὺν τῷ δάσῳ τοῦ Φοντενμπλώ. Στὴν ἀσπίδα τοῦ δάσους βρισκόταν τὸ πατάκι τοῦ παπῆ τοῦ γεωτονικοῦ χωριοῦ. Ἄλλο τ' ἄκουγὰ παράφωνα τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ ἴδωσαν δυνατὴ μυστηριώδη φρεσκοκαθορισμένου καφέ.

— "Ὁ, εἶπε ὁ Ἀυτοκράτωρ χυμωγελώντας, Ἐδὼ θὰ πιάσω ἐπ' αὐτοφόρῳ ἕναν παραβάτη τῆς διαταγῆς μου. Θὰ ἤθελα μάλιστα νὰ εἶνε ὁ ἴδιος ὁ πατάς.

Χωρὶς νὰ γίνῃ λοιπὸν καιρὸς, μπήκε στὴν ἀσπίδα τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἀντίκρισε τὸν παπῆ νὰ καθομιλοῖ ἡσυχαῖα τὸν καφέ του.

Ὁ πατάς, μόλις εἶδε τὸν Ἀυτοκράτορα, τὸν ὁποῖον ἐννοοῦσε πρὸς καλὰ, σηκώθηκε κ' ἔκανε μὴ βαθεῖα ἰσχυρία, χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὄμως οὔτε τὸν ἐλάχιστον τρόμον ἢ ἀμηχανία.

— Τί κάνετε αὐτοῦ, αἰδεσιμώτατε; τοῦ φώναξε ὁ Ναπολέων μισογελώντας καὶ μισοθιμωμένος.

— Καθὼς βλέπετε, Μεγαλειότης, ἀπάντησε ὁ τετραστράτος πατάς, ἴσασθε οἷς τὴς διαταγῆς σας. Καίτοι τὰ Ἀγγλικά προσιόντα...

Ἡ πνευματώδης αὐτῆ ἀπάντησις ἔκανε τὸν Ναπολέωνα νὰ γελάσῃ με τὴν καρδίαν του.

Κ' ἔτσι ἐσυγχύσθη τὸν θεριακτὴν αἰδεσιμώτατον.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

Οἱ σκέψεις τῶν παιδ' ὁμοίων γεννητῶν ἀνήκουν στὴν κατηγορίαν τῶν ἐγκλημάτων.

— Ἡ Μοῖρα δὲν κλέβει ποτὲ τοὺς λογισμοὺς τῆς σπῆς συνάλλαγος τῆς με τοὺς ἀνθρώπους.

— Τίποτε δὲν εἶνε πρὸ ἐπιβόηθου ἀπὸ τὸ νὰ γίνῃ καινὴ τῶν παιδ' μοιρῶν. Κινδυνεύει νὰ γίνῃ πρὸς ντεμοντέ.

— Ἡ γυναῖκα πλάσθηεν γὰρ νὰ τῆς ἀγατῆαι καὶ οὐ γὰρ νὰ τῆς λατρεύοιμε...

— Ὁ πλοῦτος κ' ὁ φτωχὸς εἶνε ἀδελφοί, μὰ τὸ ὄνομα τὸ πλοῦσιον εἶνε Κίαν.

— Ἐφέντημ, γκέλ! γκέλ!
— Τί εἶνε, βρέ Ἀλλῆ;
— Τοὐκ ἀσκέρ!

Ἐτορεξά καὶ τοὺς βρέλια ἀκρίβως τὴν ὄρα πού εἶχαν πετύχει μὴ σπάνια ἐπιλοποῦσθαι, ὡσθὲν καὶ βουλοῦσανε τὰ χεῖρα τους μέσα με μὴ καὶ μὴ ἀπολύτως οἱ μικρὸν παιδιόν.

Τοὺς φοβέριον καὶ φύγαν γρηφονας τὰ δάχτυλά τους.

Κατὰ τὰ μεσιόνγχα ὄμοις με ξαναῖντησε ὁ Ἀλλῆς.

— Ἐφέντημ!... Γκέλ! ἀσκέρ! Τοὐκ ἀσκέρ μοιροντά!

Σηκώθηκα καὶ πάλι θησιμῶν. Τελίγχινα σὺν μανδίαν μου, πέρσο ἀπὸ τὴν ἰσπία καὶ βεβήμασ ὅταν φάντασμα μισωτά σποὺς ἐπιδραῖντι Ἀλλοί, γὰρ νὰ εἶνε ἡσυχία σὺν πρῆξιον, εἶχαν κλέβουσι δὲς τῆς πότῆς.

— Βρέ τί κάνετε ἐδῶ; τοὺς ρώτησα.

Ἦταν ἕνας δεκανέας καὶ δυο-τρεις στρατιώτες πού ἔπαρναν ἀλευεῖ. Εἶχαν γρηῖσι τὰ μαντήλια τους, τὰ κλέβουσι τους καὶ ἦσαν καταπαυλισμένοι ὅταν νὰ ἦσαν μελονάδεις...

— Τί κάνοιμε; Νά, δὲν βλέπετε τί κάνοιμε; μοὺ ἀπάντησαν.

— Δὲν βλέπετε, μορὲ ὄμοις, νὰ κλέβετε τὸ ξένο τὸ ἀλευεῖ;

— Ἐρημο εἶνε, συνάδελφε... Καὶ τί ἐνδιαφέροισι τοὺς λόγον σου;

Μὰς κ' εἶνε τοῦ μισαῖτ' σου; μοῦσε ἀπότομα ὁ δεκανέας.

Σηκώθηκα πρὸς δὲν μισοῦσθαι ἄλλοιως νὰ ἐπιβήθῳ, παρὸς παύοντας ἔρος τελείως στρατιωτικόν.

— Σκαμῶς, κτήνος!... τοῦ φώναξα. Ἔτσι μιλᾶνε, βρέ!...

Αὐτοὶ νόμισαν πὸς εἶμαι κάποιος ἀνώτερος καὶ ἀρχισαν νὰ με παρακαλοῦν.

— Κύρ λοχία, λίγο ἀλευεῖ πρῆξιμ. Ἐχουμε μέρος νὰ δοῦμε λίγο φωνιά, οἱ μαῖουσι!

— Σιωπή!... Στρατιώτες εἰσαατε οἷσις ἢ ζωμιταῖρῆδες;... ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

(Τὸ τέλος σὺν προσεχῆς)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πῶς ἐχρίσθη ὁ Ζαχαρόπουλος... ἠθεποιός. Μία φάρμα τοῦ Ἀρνιατάκη. Ὁ Σαῖξηρ καὶ τὸ ψωμοτύρι. Στὴ στέρνα!... Τὸ βράφισμα. Ἡ νουκά. Τὸ χειροφίλημα. Ξεκαρδιστικὲς σκηνῆς. Τὸ δίπλωμα τοῦ νεεφορτίστου.

Καίποτε στὴν Ἀθήνα, ἕνας νέος, Ζαχαρόπουλος ὀνομαζόμενος, ἀποφασίσαι νὰ γίνῃ ἠθολογός. Πῆγε λοιπὸν στὸν κῆρον τοῦ Γερμανοῦ, πού ἦταν τότε τὸ καταγέγραμ τῶν ἠθολογῶν, καὶ παρουσάστῃκε στὸν πρῶτον ἠθολογὸν πού συνάντησε καὶ ὁ ὁποῖος, γὰρ κακῆ τοῦ τύχῃ, ἦταν ὁ περίφημος φρασεῖ Ἀρνιατάκης.

— Θέλω, τοῦ λέει ὁ Ζαχαρόπουλος, νὰ γίνω ἠθολογός.

— Νὰ γίνῃς ἠθολογός; τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Ἀρνιατάκης. Μὰ ξέρεις τίπε; Ἐχεῖς ἀπαγωγίαν;

— Ἐροῦ κ' ἐγὼ!... Νὰ μ' ἐξετάσεται.

Τότε ὁ Ἀρνιατάκης, πού τὸν ψηφολοῦσε φαίνεται καλὰ ἐντοιαμαῖν, τοῦ εἶπε με τὸνον σοβαρό:

— Θέλεις νὰ γίνῃς ἠθολογός; Καί... Μὰ ξέρεις; Πρέπει πρῶτα νὰ σε βαρτίσωσι!

Ὁ Ζαχαρόπουλος σάν νὰ παραξενεῖντηκε.

— Πρέπει νὰ βαρτίστης, παιδί μου, γὰρ νὰ ξεπλάγῃς τὴν πέ... ἴσθῃτα... Ἀλλοῖως δὲν γίνεται, ἐπιμένει ὁ Ἀρνιατάκης.

Ὁ Ζαχαρόπουλος τὸν κούταξε, τὸν ξανακούταξε καὶ ἐπὶ τέλος δέχτηκε. Ὁ Ἀρνιατάκης ἔσπενσε τότε νὰ εἰδοποιῆσθαι ὅμοις τοὺς ἠθολογούς.

— Καὶ πὸς θὰ γίνῃ τὸ βράφισμα; ρώτησε ὁ Ζαχαρόπουλος.

— Νά, αὐτὴ ἐδῶ ἐχομε γὰρ ζωμιταῖρῃ, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Ἀρνιατάκης καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν στέρνα τοῦ κηρον.

Σὲ πέντε λεπτά ἦσαν ὅλα ἔτοιμα. Τὸν Ζαχαρόπουλον... ἀπεφασίσθη νὰ... ἀναδεχθῆ ἀπὸ τὴ στέρνα ἡ ἠθολογός Νέφν. Καὶ ἀρχίσαι τὸ μυστηριὸν τοῦ βαρτίματος.

Ὁ Ἀρνιατάκης βοηθηόμενος ἀπὸ τὴ νοινά, ἔσπαισε ἀπὸ τὸ χεῖρα τὸν νεεφορτίστο καὶ τὸν βούτησε στὴ στέρνα, λέγοντάς του:

— Ἀποτάσσει... τὴν πεζότητα;

— Ἀποτάσσει! ἀπαντᾶ ὁ Ζαχαρόπουλος.

— Ἀποτάσσει τὴν δεκάραν;

— Ἀποτάσσει!...

— Καὶ συντάσσει... τὸ Σαῖξηρ;

— Συντάσσει!...

— Καὶ συντάσσει... τὸ ψωμοτύρι;

— Συντάσσει!...

Με γέλοισ, ἀντὶ γὰρ φιλῶνδεις, τὸν βγαλανε κατὸν ἀπὸ τὴν ζωμιταῖρῃ, ἀλλὰ τὰ βράσινά του ἀκόμα δὲν εἶχαν τελειώσει.

Ὅταν βγήκε ἀπὸ τὴ στέρνα, τοῦ λέει ὁ Ἀρνιατάκης:

— Τώρα πρέπει νὰ φιλῶσῃ καὶ τὸ χεῖρα τῆς νοινάς.

Καὶ ὁ Ζαχαρόπουλος φίλησε τὸ χεῖρα τῆς Νέφν κ' ἔκαμε καὶ μὴ μετάνοια... ἡσυχῶς στὸν Ἀρνιατάκη, γὰρ τὴν ἀσπεί τὸν ἀμωπιόν του.

Κατοικῶν ἰσογροῦσθαι νὰ φιλῶσῃ καὶ τὸ χεῖρα τοῦ παριστῆμένου ἐκεῖ Γάλλου ἠθολογοῦ Λυβέρν καὶ ἔπειτα τοῦ ἔκαμε κ' ἕνα δίπλωμα τοῦ ἔγραψε λεῖτον τὰ ἔξῃ:

«Θίσιος Ἀρνιατάκη καὶ Σίος

Ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ζαχαρόπουλος, δούς τὰς γενουσιμῆνας αὐτοῦ ἐξεῖσεις ἐνώπιον τῆς Νέας Σχολῆς, ἀνηγορεύθη παμψηφεῖ ἠθεποιός».

Καὶ ἔτσι τὸ δραματικόν τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρον ἐπιλοποῖσθαι με μὴ πρῶτης τάξεως... ζωμιωδία!...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΡΙΜΑ

— Μοῦ' τί τὸν ἔχεις τὸν παπῆ πὸς καθεῖται κοντά σου;

— Τὸν ἔχει ἡ μάνα μου ἀδερφοῦ κ' ἐγὼ τὸν ἔχω ματάκιον.

— Μοῦ' ὁ πατάς σε φίλησε καὶ σ' ἔχει φιλῆσει (μὲν).

— Ἀνίσως καὶ με φίλησε νὰ πῶθῃ καὶ νὰ (λάβω).

νὰ πέρσο ἀπὸ τὰ λίζαρια ἀπῆνο στὰ μαρούσια, νὰ κάτσο κάτω ἀπ' τὴ σπία νὰ με βαροῦν τὰ (σῖκα).

στέρνα νὰ πέρσο νὰ πινῶ σ' ἕνα καζάνι μέλι!...

